

Zalán Tibor

Azután megdöglünk

SZEREPLŐK:

IL, akinek ezüst dominója van

AL, akinek nincs ezüst dominója

ILA, a bomba nő

KALAPOS FÉRFI

1. jelenet

A játéktéren mindössze két pad és egy asztal van, utóbbi lapján szétszórt dominók. A háttérben épületforma, de arra alig emlékeztető létesítmény - inkább díszletnek, mint épületromnak tűnjék. Bejáratát elrongyolódott pokróc takarja, az ablakon átlátszó, viszonylag jó állapotban levő egyszerű fehér függöny. A földön két ember fekszik. Horkolnak. A gyülekező nézők zajára az egyik felriad.

EGYIK A fenébe Már aludni sem hagyják az embert?! Mi ez itt, átjáróház? Ingyencirkusz? Bolondokháza? Mi dolguk itt ezeknek? *(Belerúg a másikba.)* Tűnjenek el, de gyorsan, szólj nekik te is! *(Ismét bele-rúg.)*

MÁSIK Mi történt? Történt valami?

EGYIK *(valamelyest megnyugodva)* Semmi, csak felriadtam. Mintha emberek lennének itt. Sok ember, itt, körülöttem. Majdnem, hogy nagyon sok ember.

MÁSIK Nevetséges. Nincs itt senki. *(Alaposan körülnéz.)* Mondom, senki. Csak a levegő vesz bennünket körül, az van tele árnyakkal. Telis-tele. Mozognak, zajonganak, rajzanak ezek az árnyak, de nyugodj meg, ők nem léteznek, hiszen tudod... Rajtunk kívül két ember létezhetik még, de ők most nincsenek jelen. *(Csak most megy el a nézőtéri fény.)*

EGYIK *(teljesen megnyugszik)* Igaz. Játsszunk!

MÁSIK Ha már felébredtünk, miért ne játszanánk? Igaz?

EGYIK Igaz is, miért ne. Ha már felébredtünk.

(Az asztalhoz ülnek, rakosgatják a dominókat.)

MÁSIK Add ide kicsit, kérlek!

EGYIK Mit adjak oda?

MÁSIK Nem fogom a számba venni. Csak simogatom.

EGYIK Mit?

MÁSIK Ha nem adod... de add! Ha akarod, hozzá sem fogok nyúlni. Kérlek!

EGYIK Ja? Nem lehet.

MÁSIK Miért?

EGYIK Mert az enyém. Tulajdonom. Személyes.

MÁSIK Nem akarom elvenni. Tudom, hogy a tiéd.

EGYIK Ismerlek. A múltkor is, amikor aludtam, kiloptad a zsebemből. Azt hiszed, nem vettem észre? Én álmomban is mindent észreveszek. Tudod, nem? Kiloptad, és a szádba vetted. Ragadt a nyáladtól, amikor felébredtem Undorító volt,

MÁSIK De nem haraptam meg! Csak a fogaim között tartogattam. Puhán, mint macska a kölykét.

EGYIK Igaz.

MÁSIK Csak fél percre add ide!

EGYIK Fél percre? Mit jelent az, hogy fél percre? Vigyázz te az idővel, az idő csalfa asszony. Fél perc akár egy emberöltővel felérhet. Annyi időre semmiképpen sem adhatom oda.

MÁSIK Miért mondod ezt?

EGYIK *(a dominókra mutat.)* Mit gatyázol? Boríts föl végre egyet!

MÁSIK És mondd, tényleg egyetlenegy van belőle a világon?

EGYIK Azt hiszem, igen. Ha mégis lenne másik, akkor az csakis hamisítvány lenne. Ennek a másolata. De erről nekem tudnom kéne. Azt hiszem világos. Nem?

MÁSIK Nekem is lehetne másolatom?

EGYIK Neked is. De mit kezdenél vele?

MÁSIK Fél percre a számba venném. Nem harapnám meg...

EGYIK Szóval bevallod, hogy a szádba akartad venni?

MÁSIK Nem, nem akartam a számba venni.

EGYIK Na, figyelj ide! Amikor én ezt a királylánytól kaptam...

MÁSIK Tudom, ezt már mesélted,

EGYIK El akarom mesélni megint.

MÁSIK Nem akarom, hogy újra elmeséld!

EGYIK Jó, akkor játsszunk!

(Némán, teljes odaadással játszanak.)

MÁSIK Mit akartál mesélni?

EGYIK Semmit.

MÁSIK Szeretném, ha elmesélnéd, hogy amikor a királylánytól megkaptad...

EGYIK Hagyjuk! Azt már sokszor meséltem neked.

EGYIK Akarod, hogy odaadjam?

MÁSIK Nem akarom.

EGYIK A szádba vehetnéd. Fél percre.

MÁSIK Nem akarom a számba venni. Játsszani akarok. *(Dominóznak.)*

MÁSIK Vedd elő!

EGYIK Nem.

MÁSIK Csak fél percre.

EGYIK Fél perc az egy emberöltő.

MÁSIK Akkor ne játsszunk, hátha nem tudjuk befejezni a partit életünkben.

EGYIK Igazad van. Ne játsszunk! *(Abbahagyják a dominózást.)*

EGYIK Nekem van egy ezüst dominóm.

MÁSIK *(mellé áll)* Nekem nincs ezüst dominóm.

AKINEK EZÜST DOMINÓJA VAN Akarod, hogy megmutassam?

AKINEK NINCS EZÜST DOMINÓJA Talán a számba venném...

AKINEK EZÜST DOMINÓJA VAN Nem baj, csak ne harapd meg!

AKINEK NINCS EZÜST DOMINÓJA Nem fogom megharapni, ígérem.
(Egyik előveszi az ezüst dominót, Másik szájába dugja.)

AKINEK NINCS EZÜST DOMINÓJA *(szájában a dominóval)* Köszönöm, Il.

IL Jól van, Al, csak meg ne harapd!

AL Hogyan tettél szert rá?

IL A királylánytól... a királylány, akitől kaptam...

AL Ezt már mesélted, Il.

IL *(kitépi Al szájából a dominót)* Dögölj meg, Al! Tudod, mit? Dögölj meg! *(Elteszi.)*

AL Durva vagy, tudod? Abban a társaságban, ahol én...

IL Milyen társaságban?

AL Hát abban.

IL Ja? Abban persze más. De most ebben vagy.

AL Tudom, Il, csak bánt egy kicsit a dolog.

IL Mi bánt?

AL Reggel elveszítettem a kesztyűmet.

IL Most milyen napszak van?

AL *(az eget kémleli)* Azt hiszem, hajnal van. A Nap még nem jött fel az égre, de az a piros folt ott biztosan az lesz. Kikel a kicsike az ágyából...

IL Keleten?

AL Nem tudom. Lehet, hogy Keleten. Róza ablaka nézett Keletre. Amikor felébredtünk, s kinéztünk az ablakon, az ég alján többnyire egy nagy piros foltot láttunk. Róza azt mondta, emlékszem...

IL Emlékszel. Érdekes, én nem emlékszem.

AL Mert te nem voltál ott, Il.

IL Akkor én hol voltam?

AL Nem tudom, hogy hol voltál. Az éjjeliszekrényen állt egy óra.

IL Az óra kegyetlen műszer, Al.

AL Igen, mert nem akart megállni akkor sem, amikor Róza...

IL És te mit tettél vele, Al?

AL Megráztam, hogy megálljon.

IL És megállt?

AL Megállt.

IL Az éjjeliszekrényen?

AL Ott. Az éjjeliszekrényen. Kicsit meg is ütöttem. Elrepedt az üvege.

IL El kellett volna hoznod magaddal.

AL Miért?

IL Nem tudom. Ha már megállt, akkor nem zavart volna a ketyegése bennünket.

AL Elmenjek érte?

IL Igen, hozd el *nekünk* az órát!

AL *(tétován elindul, majd megáll)* Izé...

IL Mi van?

AL Már elfelejtettem.

IL Mit felejtettél el?

AL Az utat. Azt felejtettem el.

IL Akkor jobb, ha itt maradsz.

AL De emlékszem az órára. Az órára - emlékszem.

IL Majd elfelejted azt is.

AL És akkor mi lesz?

IL Nem tudom, hogy akkor mi lesz. Talán megint elkezdd ketyegni...

AL Nem akarom elfelejteni!

IL Jó.

AL Meséld el a királylányosat, amikor neked adta a dominót, az ezüst dominót! Meséld el, Il, kérlek!

IL Most nincs kedvem hozzá. Unalmas alak vagy. Tudod?

AL Tudom. De azért elmesélhetnéd... egyszer.

IL Kopj le!

AL Megnézem, hány óra van.

(Al egy előre berajzolt, rovátkákkal felosztott krétakörbe áll. Nézi az árnyékát.)

AL Huszonöt óra van, Il.

IL Az a legszebb idő. Fújjuk ki az orrunkat. *(Kifűjják.)* Fűzzük ki a cipőnket! *(Kifűzik.)* Kiáltunk egy jó nagyot! *(Artikulátlanul üvöltnek, a zajra bejön a bomba nő.)*

BOMBA NŐ Hát ti mit ordítoztok itt?

AL Szervusz, Ila, mi nem ordítozunk, ha nem tudnád.

ILA Úgy hallottam...

IL Rosszul hallottad. Valóban csak az történhetett, hogy rosszul hallottad. Igen, Ila, bizonyára rosszul hallottad.

ILA *(tanácstalanul álldogál. Kezét néhányszor végighúzza nem mindennapi mellein. A mély dekoltázs erősen foglalkoztatja mindkét férfi tekintetét.)* Ha nem ordítoztok, akkor mit csináltok?

IL Nem dominózunk. Pontosabban, *nemdominózunk*.

ILA Aha! És miért nem dominóztok? Akarom mondani, miért nemdominóztok?

AL Mert Il azt mondta nekem, amikor arra kértem, hogy... nem is, amikor Róza órájáról volt...

IL Nem, Al, tévedsz. Azért nem dominózunk, mert szabadok vagyunk.

ILA Hogy tetszik az új ruhám? Képzeljétek...

IL Most kíváncsi vagy arra, hogy miért nem dominózunk, vagy nem vagy kíváncsi? Mert ha kíváncsi vagy, akkor fogd be a rúzsos pofádat, ha meg nem vagy kíváncsi, akkor menj a...

AL Il, a hölgyekkel szemben ezt a hangnemet nem túl illendő... talán.

IL Nem túl illendő? Te itt nem vagy senki, úgyhogy jobb, ha szintén befogod a pofádat, fiacskám. Jó? Na, Ila, érdekel vagy nem, hogy miért nem dominózunk?

ILA Ideges vagy, Il. Persze hogy érdeked. Hogyne érdekelne. Fantasztikusan izgat, hogy miért nem dominóztok.

IL Minket meg te izgatsz, Ila. Igaz, Al? *(Röhög.)*

AL Roppantul izgatsz minket. Ila. Különösen ez a nagy kivágás... Majdnem kiesik az új ruhádból az a hatalmas csöcsöd. *(Fetrengek a röhögéstől.)*

IL Al, ilyet se illik mondani egy... egy... hölgynek, na.

ILA Mindig hülyéskedtek.

IL I-la-be-rek-fa-ra-ke-rek be-le-fé-regy-hat-mé-te-res...

ILA *(mostanra feltűnik, hogy időnként erős tájszólással beszél)* Eriggy mán, no! Mindig malackodol. Ahelyett hogy vennél nekem egy rendes ruhát.

IL Megmondanád, drágaságom, hogy hol vegyek? Tuti, hogy rögtön kapsz tőlem egy kék nagyesztélyit, mályvaszín bugyival, zöld harisnyával, hófehér menyasszonyi cipővel együtt. Melltartó, gondolom, nem kell. A nélkül is úgy állnak, de úgy állnak, s már úgy állok én is, de úgy ám... már... *(Mutatja.)*

ILA Mindig az kõne. A franc se bírja azt a te rettenetes gerincedet folyton...

IL Talán nem örülsz, Ila?

ILA De... de...

IL Talán nem jó neked, Ila?

ILA De... de...

IL Talán rosszul csinálom, Ila?

ILA Nem... nem... elrontottad, te marha.

IL Mit rontottam el?

ILA Arra, hogy rosszul csinálom, nem lehet azt válaszolni, hogy de... de... eriggy mán, te marha!

AL Il nem marha.

IL Te viszont igen. Fogd be a pofádat! Ila, megpróbáljuk még egyszer. Kezdem. Nem örülsz, Ila?

ILA De... de...

IL Talán nem jó neked Ila?

ILA De... de...

IL Talán rossz vagyok... az ágyban?

ILA *(tanácstalanul topog)* Izé.

IL Válaszolj rendesen, te süket!

ILA Megint elrontottad. Itt mindig elrontod.

AL Majd én nem rontom el. Próbáld meg velem, csak egyszer!

ILA Veled nem játszom. Veled nem.

AL Én nem rontanám el. Kérdezz csak!

IL Ne erőlködj, Al! Nem fog veled játszani. Ila, takarodj a francba! Dominózzunk, Al!

AL Jó Il, dominózzunk.

ILA Mi az, már nem vagytok szabadok?

IL De igen. Szabadok vagyunk.

IL Az előbb azt mondtad, azért nem dominóztok, mert szabadok vagytok.

IL Na, persze. Most meg azért dominózzunk, mert szabadok vagyunk.

ILA Ezt nem értem.

AL Ezt most én sem értem.

IL Pedig egyszerű. Ha kíváncsiak vagytok rá...

- ILA Ez a dekoltázs... Képzeljétek, amikor felvettem, s először odaálltam az ablak elé... ahogy tükröződött az üveg... még magam is olyan izgalomba jöttem a látványtól, de képzeljétek el, olyanba... persze ti azt el sem tudjátok képzelni. Nem tudtok ti semmit sem...
- AL *(toporzékol)* Mutasd meg neki, mutasd meg neki... mutasd meg, Il, hogy mi mindent tudunk!
- ILA Miért nem te mutatod meg jómadár? Megmondjam? Azért, mert abban a rohadt kombinátban...
- AL *(ráveti magát Ilára, leteperi a földre)* Segíts, Il, segíts behúzni a házba! Azután mutasd meg neki, hogy mit tudunk! Gyere, Il, segíts, húzzuk be a házba! Ott majd megmutatjuk ennek a kis dögnek, hogy mit tudunk! Igaz, Il, megmutatjuk! *(Dulakodnak, behúzzák a nőt a házba. Al megállás nélkül kiabál, teljesen eksztázisban van.)* Ne ellenkezz, te dög! Segíts már, Il, a szentségét, segíts! Na, végre. A szoknyáját hagyjam? A szoknyáját azt hagyom. Ne rugdoss, te kis rohadék! Mindjárt, Il, ne légy türelmetlen, azonnal, azonnal! Készen is van. Ess neki a pimasz dögnek! Ess neki! *(A felsőtestén lemeztelenített Ilát félig kilógatják az ablakpárkányon, Il hátulról rátapad, heves párzó mozdulatokat végez. A nő feje előrelog, mintha nem lenne benne élet. A jelenetnek inkább visszataszító a hatása, mint erotikus.)* Gyerünk, Il ne kíméld, mutasd meg neki, hogy mit tudunk mi ketten! Mutasd meg az átkozottnak!
- IL Tűnj el innen, te barom! Ne zavarj...
- AL *(otthagynya őket, kijön a házból. Az asztalhoz lopakodik, fölkapja az ezüst dominót, és a szájába veszi. Elmélyülten rágja, csurog a nyála. Nem törli le.)* Végre, végre. Van élet a földön. S az élet szép. Ezek az elmélyült pillanatok, ezek szépek. Kár, hogy nincs nekem is ezüst dominóm. Persze, ha lenne, nem is izgatna fel ennyire. Akkor bármikor rághatnám kedvemre. Abban viszont, talán, nem lenne élvezet. Merthogy kockázat sem lenne. Hát így vagyunk. Az a jó, ami rossz. Az az értékes, ami nincs. Érdekes. Mintha megint fogna az agyam. Mintha megint kezdenék megbölcöslöni. Jaj, csak el ne múljék ez az állapot! Nézzük csak! A világ szép. Szép, mert vannak benne fák, és a fák szépek. A világ nagy. Nagy, mert a csillagok nagyok, de a csillagok láthatóan kicsik, s a nagy csillagok azért kicsik, mert messze vannak, s ha a világ nem lenne nagy, akkor a csillagok sem lehetnének kicsik. A világ illatos. Illatos, mert vannak benne virágok, és a virágok illatosak, tehát illatos a világ az illatos virágoktól... Hé, Il, Il, tudok gondolkodni!
- IL *(kijön a házból, hanyagul, de nem tüntetően gombolkozik)* Ne áltasd magad, Al! Te azelőtt is buta voltál. Gondolkodni annyi ésszel, amennyi neked van, nem lehet. Talán emlékeztél. Az emlékezethez nem kell ész.
- AL Nem emlékeztem. Nincs mire emlékezzek. Gondolkodtam. Megoldottam a világ problémáját...

- IL A világ már megoldotta a problémáját nélküled, Al, a te segítséged és kérdezésed nélkül. Nemdebár?
- AL Ugye, te nem bántani akarsz engem?
- IL Ugyan, Al, ugyan, Csak nem képzeled? Ki a franc akarna téged bántani? A franc sem akarna téged bántani. *(Ila támolyog ki a házból, arca meggyötört, a blúza szakadt.)* Na, mi van, szépségem? Na, mi van?
- (Kakaskodva elállja az útját.)*
- ILA Rosszul vagyok, Csúnyán elbántatok velem. De ezt még megke-serültek, mind a ketten. Különösen te, meglásd. *(Alra mutat.)*
- AL Különösen én? Hogyhogy én? Hát nem is én... hozzád sem nyúltam, Ila.
- ILA Mégis téged gyűlöllek, nem ezt!
- IL Nem őt, fiacskám. Úgy kell mondani, *nem őt*. Emberek vagyunk, gyönyörűségem, nem állatok.
- ILA Emberek? Ti már nem vagytok emberek. Ti sosem voltatok emberek Akkor sem. A kombinátban...
- AL Ne gyűlölködj, Ila, csak azt kaptad, amit megérdemeltél. Sem többet, sem kevesebbet. Szeretnénk, ha szeretnél bennünket!
- IL Ülj le, Ila, szeretnék valamit elmesélni nektek.
- AL A vámpíros lesz, a vámpíros!
- IL Nem az lesz. Te is figyelsz rám, Al? Figyelj!
- ILA Jön a kalapos. Ez meg mit akar? *(A kalapos lehajtott fejjel megy oda hozzájuk. Nem szól, az arcát nem látjuk. Nekünk háttal áll.)*
- IL Mit akarsz itt? Eredj innen, nem hívtunk! Hallod? Menj! Menj innen! *(Vicsorít, körbe-körbejárja a kalapost, látszik, hogy ugrásra kész bármelyik pillanatban.)* Elmenj innen, hallod? Nincs közöt-tünk keresnivalód. Takarodj! Nem adunk enni. Nem adunk a vi-zünkéből. Semmit se kapsz. Mit bámulsz? Hordd el magad! *(Oldal-ba rúgja a kalapost. Az nem mozdul.)*
- AL Üssed, Il, üss abba a rohadt pofájába egy nagyot!
- IL *(öklét rázva ugrál a kalapos előtt)* Hallod, mit mondott? Hallottad a barátomat? Belevágok a pofádba, akarod? Véresre verem a pofádat. Hallod? *(Az arcába üt a mozdulatlanul ácsorgó kalaposnak.)* Kellett ez neked? Kellett, vagy nem kellett? Elmész már? Leszag-gatom azt a rohadt vesédet... *(Ordít, miközben csépele.)*
- ILA Ne bánts! Látod, hogy nem védekezik. Nem akarhat rosszat.

AL És ha kés van nála? Vagy pisztoly? Vagy...

IL Ha akar valamit, miért nem mondja? *(Folytatja az ugrálást.)* Na, miért nem mondd, ha akarsz valamit? Kiszedem a nyelvedet, s megnézem, mit tartogatsz alatta...

(A kalapos sarkon fordul, s lassan kicsoszog.)

AL Na, végre! Szerencséje, hogy elhúzta a belét.

IL Valakire emlékeztetett. Valamikor találkoztam én már övele. Valahol, valamikor.

ILA *(lekuporodik a férfi lábához, alázatosan bámulja)* Mesélni akartál, Il.

IL Valóban. Mesélni akarok. Neked akarok mesélni, Ila. Merthogy olyan jó voltál hozzám az imént. Meg akarom hálálni. Van egy történetem. Ha akarod, elmondom.

AL Mondd, hallgatunk.

IL Téged nem kérdezett senki. Na, Ila, mondjam a történetet?

ILA Mondd! Mondd nyugodtan.

AL Igaz történet lesz vagy kitalált?

IL Minden történet igaz, Al, és minden történet egyben kitalált is. Nem tudom, mit kérdezel.

ILA Azt kérdezi, hogy megtörtént-e veled, Il. Amit elmesélsz, az, megtörtént-e veled?

IL Nem mindegy? Mit változtat az a történeten, ha nem velem? Rosszabb lesz? Jobb lesz? Egyáltalán...

ILA Ha nem igazat mondasz, akkor hazudsz. Aki pedig hazudik, az...

IL Azzal mi van? Azzal mi lesz? Nagyokos! Mondjam, vagy ne mondjam?

ILA Mondd, de vigyázz, úgy mondd, hogy el is higgyük! Nekünk nagy szükségünk van arra, hogy igaz, szép beszédet halljunk.

AL Mi olyan rosszul élünk...

ILA Mi nagyon szerencsétlenek vagyunk...

AL Mi magunkra vagyunk hagyva...

ILA Mi el vagyunk veszve.

IL *(a színpad előterébe tántorog. A semmibe mered, mintha látná is, amit mond, arca el-eltorzul.)* A partom két fa állott, egymástól körülbelül ugyanolyan távolságra. A nap elvakított, sistergett, zenélt a levegő, a homok, a tenger. Én a hajó orrában álltam, kezemet védekezően a fejem fölé emeltem. - Itt kössünk ki! - szólalt meg a hátam mögött John Bergston, a fedélzetmester. - Nem válaszoltam. Az erdő egészen fent kezdődött csak el, zöld, ijesztő masszának látszott a hajóról. - Most kössünk ki! - utasított ismét John

Bergston. - A fák közül ekkor egy furcsa állat jött elő, két lábon járt, súlyos szárnyait - melyek szürkén lógtak le a földig - lustán himbálva szőrös teste mellett; oroszlánfejét pedig ránk emelte, szimatolt. - Miért itt? - kérdeztem halkán. - John Bergston nem válaszolt. Az állat megállt két fa között, s kaparni kezdte a homokot. - Miért éppen most? - kérdeztem ismét. - John Bergston erre sem válaszolt. Az állat megállt a két fa között... persze, ezt már mondtam... az állat, igen, ez az, az állat talált valamit a homokban, mert láthatóan izgalomba jött. Hörgése felhallatszott a hajóra. John Bergston kését a torkomhoz szorította. - Fordulj meg! - parancsolta türelmetlenül. - Az állat egy nehéz, szürkészöld tárgyat ásott elő a homokból, szaglászta, körbe-körbejárta. - Miért kell megfordulnom? - kérdeztem John Bergstont. - Az állat húzni kezdte a nehéz tárgyat, húzta lefelé a parton, hosszú árkot hagyva maga után a homokban. - Hogy szemből öljelek meg - mondta nyugodtan John Bergston. - Megfordultam. Hallottam, hogy mögöttem sírni kezd az állat, féktelenül sírt, egészen kétségbeesetten, mint az emberek szoktak. John Bergstont úgy lőttem le, mint a kutyát. Vakkantani se volt ideje, mellbe trafáltam, arcán rémület és meglepetés látszott, majd elvágódott a mocskos padlón. Nem rángatózott sokáig, hamar kimúlt. Halálában is görcsösen markolta az átkozott kését... *(Elhallgat, verejtékét törli.)*

- AL Azután mi történt?
- IL Azután? Azután szárnyshogtatást hallottam, megfordultam, és láttam, hogy az állat felemelkedik, karmai között viszi fel a magasba azt a valamit, amit kiásott és keservesen megsíratott.
- AL Mi volt az, Il, amit magával vitt a magasba?
- IL Nem tudom, Al, de azt hiszem, egy felpuffadt, meztelen női hulla volt.
- ILA Ó...! Mondd tovább!
- IL Nincs tovább. John Bergstont levittem a partra, s elhantoltam ugyanabba a gödörbe, melyből az előbb azt a másikat kiástam az állat.
- AL Mit gondolsz, angyal volt?
- IL Ki volt angyal?
- AL Hát az állat, hogy az angyal volt-e...
- IL Nem tudom. Meglehet. Lehet az is. Hogy az volt. Mit tudom én...
- AL Mert ha angyal volt, akkor eljön majd John Bergstonért is a partra, hogy elsírassa, s felvigye magával a magasba.
- IL Meglehet, hogy eljön. Nem is tudom... mit tudom én...
- ILA És nem lőttél rá?
- IL Nem lőttem. Azt hiszem, nem lőttem. Az angyalokra nem lehet rálőni, Ila. Az angyalokra nem.

AL Játsszunk?

IL Te következzel.

ILA Ne játsszatok! Én nagyon félek. Halljátok?

AL Mi is félünk, Ila, örökké félünk. Mit gondolsz, miért játszunk megállás nélkül?

ILA John Bergston tehát...?

(A szín elsötétül.)

2. jelenet

Ugyanaz a színhely. Il, Al és Ila a földön fekszik, békésen hortyog. A kalapos jön. Megint nem látjuk az arcát. Minden alvóhoz odalép, végigsimít az arcukon. Azok megrándulnak, forgolódnak de még nem ébrednek fel. Amikor Il fölé hajol, zsebéből kést húz elő. Kétszer a szíve fölé döf, de jól láthatóan csak a levegőben imitálja a szúrást. Il felordít, rángatózik, felébred.

IL *(a menekülő kalapos után bámul. Álmosan törülgeti a szemét.)* Ez meg mit keresett itt megint? Gyanús alak. Legközelebb ellátom a baját. *(Hanyatt dől, úgy folytatja.)* Pokoli rosszat álmodtam. Álomban egy hosszú késsel kétszer átszúrta valaki a szívemet. Pfuj! Mint a disznót, úgy meglékelte. Én meg visítottam. Sugárban fröcskölt a vérem, rettenetesen nagy sugárban, iszonyatos sugár volt, a végén már az ég is tiszta vér volt. Honnan volt bennem annyi vér, tudja a fene. De hogy rengeteg fölment az égbe, az biztos. Én meg egyre gyengébb lettem, nem volt erőm megmozdulni, megmozdulni... megmozdulni... megszólalni. Kár, hogy nem emlékszem a rohadékra, aki ilyen keményen megmészárolt. *(Előrehajol, fülel.)* Ejha! Mintha mások is lennének itt. Mocorognak, köhécselnek... Biztosan csak képzelődöm... *(Feltápáskodik.)* Hé, Al, kelj csak fel! *(Belerúg.)* Ila, te is kelj fel! *(Őt is oldalba rúgja.)* Mintha emberek mocorognának itt. Látjátok őket ti is?

AL Nem látok semmit, Il. Képzelődsz.

ILA Tudhatnád, hogy senki sem lehet itt. Csak mi létezőnk, meg a kalapos, mióta a kombinát...

IL Akkor meg kik ezek? Itt...

AL Árnyékok. A létezés árnyékai, barátom. Sem a testük, sem a lelkük nem az övéké. Honnan is lenne az árnyékoknak teste, főleg lelke? Azt mondd meg, honnan! Eltűnnek a sötétben is, a túlságosan erős fényben is. Hagyd őket, Il, ne izgasd magadat miattuk. Ők - nincsenek.

(Elmegy a nézőtéri fény.)

IL A kalapos járt itt az előbb. Amíg aludtunk. Nem tetszik nekem, hogy idejár.

AL Azt álmodtam, hogy valaki megsimogatta az arcomat. Lágyan és szelíden, mint Róza a fehér spalettás házban... mint Róza a fehér...

ILA Én meg azt álmodtam, hogy valaki megsimogatta a mellemet. Férfi keze volt, de nem hímé, Szelíd volt, csöppet sem erőszakos. Ilyen lehet az, amikor szerelmes férfi húzza végig a kezét a szeretője mellén... a kielégülése után...

- IL Nem kell ez a zöld duma, Ila. Eredj, keress valahol tiszta vizet, hogy megmosakodhass, és jó szagod legyen! Arra vágyom, Ila, hogy jó szagod legyen, Addig mi dominózunk Allal.
- ILA Szeretném, ha velem is foglalkoznátok! Ha nem küldenétek el örökké magatoktól, Én is tudnék esetleg dominózni... emlékszem, gyermekkoromban...
- IL Tévedsz, Ila, nem emlékszel. Gyermekkorodban sem volt sehogy. Nem is volt gyermekkorod. Ha nem akarom, hogy legyél, úgy nem is vagy. Megértetted? Az egyetlen létező... realitás... ez az ezüst dominó. Világos? Ne próbálkozz máskor ilyen marhasággal! Semmi értelme. Hát nem elég mozgalmas minálunk? Ha unatkozol, takaríts ki, bontsd le és építsd fel újra a házat! De az is elég, ha kimosod a gatyáinkat. *(Dühösen hadonászik.)* Semmi trükk, cica, cicuska, te kis vadmacska, te, te... *(Hörren, Ilára vetné magát, de a nő kisiklik az öleléséből, és elmenekül. Mindezt komolyan csinálják, fojtott indulattal.)*
- AL Nem fogsz velünk játszani, vedd tudomásul. Még csak az kellene! No hiszen! Hogy megbontsuk a mi jól kialakult rendünket. Miattad bontsuk meg, éppen miattad? Elment az eszed, vagy mi van? Arra akarsz kényszeríteni, hogy durva legyek? Ne aggódj, nem kell kétszer mondanod! Hanem, azután magadra vess, ha...
- IL Nem zavar, hogy Ila régen elment?
- AL Tudom.
- IL Akkor kinek beszélsz, te együgyű?
- AL Neked, Il.
- IL Nekem? Miért nekem? Úgy tűnt, Ilának...
- AL Úgy, úgy. Valóban Ilához beszéltem, de neked mondtam. Benned valahogy jobban megbízom.
- IL Te örült! Mit érsz el azzal, ha nekem magyarázod, ő pedig nem hallja?
- AL Én semmit sem akarok elérni. Nekem jó így, ahogy van. *(Felháborodva hátrál.)* Csak nem gondolod, hogy én Ilával ellened fogok szövetséget kötni? Akkor te nem ismeresz engem, barátom. Veled az ördög ellen is, de ellened még az ördöggel sem, nemhogy ezzel a vacak Ilával.
- IL Miért kéne ellenem szövetséget kötni?
- AL Hát, hiszen ezt mondom én is.
- IL Végképp nem értelek. Az még nem jelent ellenem való szövetséget, ha te Ilával...
- AL Nem, nem! Ehhez én jobban értek. A világért sem! Semmiképpen.
- IL Nem tudlak követni, Al, ne haragudj!

- AL Az nem jelent semmit, Ne is erőlködj! Tudd, hogy rám számíthatsz, IL. Még akkor is, ha nem sokat érek. Ne, ne mentegetőzz! Tudom, hogy nem sokat érek. Szart sem érek, tudom én azt jól. De ne feledd, egykor milyen kemény férfi voltam. Szálas, erős, az egész falu tartott tőlem. Volt is rá okuk. A lányok meg teljesen odavoltak értem. Voltak olyan bálok, amikor hármat is letepertem közülük a kiserdőben, Az egyik *(diadalmasan ütogeti a tarkóját)* kis tizenhat éves lányka volt, olyan szőke, de jó nagy mellei voltak ám, IL, ne hidd, hogy valami kis vakarcs... no, ez... alighogy nekilódultam, úgy elájult, mint a pitypang. Akkora voltam neki...
- IL Most, most mekkora vagy, Al? Most, mondd, most mekkora... vagy... most, Al, most, mondd, na, gyerünk!
- AL *(szörnyen zavarba jön)* Hiszen, hát te is tudod, nem kell azt férfiak között magyarázni...
- IL Pojácá!
- AL Én csak emlékeztem...
- IL *(ordít)* És ki az úristen kért arra, hogy emlékezz? Ki engedte meg neked, hogy emlékezz? Emlékeztem. *(Utánozza.)* Mi közöm az emlékeidhez? Hazudsz, úgyis tudom, hogy hazudsz. Érted? Hazudsz, hazudsz, hazudsz!
- AL *(könyörög)* IL, ne... ne mondd ezt... IL, kérlek... ne... mondd... *(Jajgatva folytatná a könyörgést.)*
- IL Egy hazug dög vagy. Bohóc. Tuskó. Annyi eszed sincs, mint a napon felejtett hintalónak. Még hogy rögtön elájult... Meg hogy tizenhat éves volt... hárommal is egy este az erdőben... röhögnöm kell... kacagnom kell... hallod? Esküszöm, meghalok a nevetéstől... hiszen neked... neked nincs... nincs is....
- AL IL, figyelmeztetlek, IL, kérlek, figyelmeztetlek, IL, én tényleg...
- IL Nincs is pöcsöd, te impotens bunkó... *(Al váratlanul odaugrik hozzá, és leüti.)*
- IL Mondtam, IL, én mondtam, megmondtam, nem kellett volna, IL, élsz-e még, mondtam, én megmondtam, hogy nem kellene, ugye, IL, én megmondtam... *(Sír és rugdossa.)* Édes istenem, mi lesz velem így? Mi lesz velem nélküled, egyetlen barátom... *(Leül.)*

ILA *(a fürdéstől felfrissülve érkezik)* Alszik? Az előbb még nagyon is friss volt. Csak nincs valami baja?

AL Nincs. Teljesen jól van. Ne kérdezősködj! Alszik kicsit.

ILA Na, megszagolsz? Na, piszok jó szagom van, nem? Ettől még te is begerjedsz, fogadok.

AL *(körülszaglássza)* Nagyon jó szagod van, Ila, pompás a szagod. Soha nem éreztem még ilyen jó szagot. Esküszöm neked. Soha. Még Róza sem... pedig ő is szeretett mosakodni. S annyi kölnije volt meg púdere, mielőtt ágyba bújtunk volna... Te azt el sem tudod képzelni, mi mindene volt neki. Hadd szagollak még! A nyakad, a tarkód, most a melleid között, most a hónaljadat, most a hasadat, most a pinádat, még a combodat is, várj... jó, nagyon jó illatod van, Ila, ez már nem is szag.

ILA Né' mán, milyen kedves gyerek tucc lenni. Egészen meghatódik az ember, olyan. Te, Al...

AL Tessék, Ila!

ILA Te, Al! Nem is vagy te olyan rossz ember, mint mutatod. Tudod-e?

AL Hagyd ezt, Ila! Zavarba hozol.

ILA *(Ilre mutat)* Ez meg nem akar mán soha felébredni?

AL Majd csak kialussza magát. Te, Ila! Valamit kérdeznék. De ígérd meg, hogy őszintén válaszolsz!

ILA Ez valami játék? Nem? Na jó, megígérem.

AL Lehet több kérdés is, Ila?

ILA Lehet hát. Ahányat csak akarsz.

AL Anyád milyen asszony volt?

ILA Ebadta, gondolhattam vóna, hogy tréfálódsz. *(Nevet.)*

AL Nem. Komolyan gondoltam. Milyen volt anyád? Szőke? Barna? Vörös? Kicsi? Alacsony? Magas? Rendes? Kurva?

ILA Mit tudom én! Nem emlékszem. Anyámra nem...

AL Apádra sem?

ILA Arra se.

AL A vasárnapi ebédekre sem? A családi ezüstre sem? A fehér térdzoknidra sem?

ILA Sem, sem, sem, sem. Pontosan, ahogy mondod, Al. Semmire.

AL *(egyre jobban kétségbeesik)* Az első szeretődre? Arra sem?

ILA Arra se... várja csak! Valami halvány, de nem...

AL Ne, Ila, ne! Figyelj rám! Helyszínt mondok. Csak bólogass, jó? Ágy? Szőnyeg? Erdő? Tű? Autó? Bokor? Iroda? Pince? Padlás?

ILA *(bólint)* Az az. Padlás.

- IL Nagyszerű, Ila, nagyszerű. Padlás. Koncentrálj rám! Pulóver volt rajta... zakó... ing... trikó... nagyszerű, tehát trikó volt rajta, remek, figyelj, figyelj, trikó, fekete nadrág, lila, barna, zöld, kék, sárga, sárga, remek, trikó és sárga nadrág... remek, remek, cipő, nem, nem baj, tornacipő, nem, tovább megyünk, ne lankadj, Ila, szandál... ez az, szandál, tehát trikó, sárga nadrág, szandál, gyerünk, zokni, a zoknit derítsük ki, csíkos, tarka, hímzett, egyszínű a fenébe, milyen lehetett, koncentrálj, Ila, koncentrálj, nem volt talán... na, a franc egye meg, előbb is rájöhettem volna, nem volt rajta zokni, oké, eddig megvagyunk, trikó, sárga nadrág, mezítlábas szandál, nézzük a haját, szőke volt, nem volt szőke, barna volt, nem volt barna, fekete volt, így van, fekete volt, remek, tehát trikó, állj meg, bolond vándor, milyen trikó volt, Ila, milyen trikó volt, piros, nem, zöld... kék... lila... ez a jó, lila, tehát lila trikó, sárga nadrág szandál zokni nélkül, fekete haj... Ila, az anyád istenit, ez az én ruhám, ez én vagyok, te cafat, becsaptál, de én most agyonverlek... *(Dühödten kergeti a nőt, aki hirtelen sarkon fordul, és mielőtt a férfi megüthetné, átöleli őt.)*
- ILA Ne haragudj, Al, de tényleg nem emlékeztem semmire! És olyan jó volt közben arra gondolni, hogy te voltál az első szeretőm... olyan nagyon jó volt.
- AL *(szörnyen zavarban)* Na, engedj el, te kis szajha, nem való ez nekem... meg pofon is akarlak vágni.
- ILA *(szorosan tartja)* Gyere Al, gyere be velem a házba!
- AL *(kétségbeesetten kapálódzik)* Hagyj, Ila, amire neked szükséged van, én nem tudom megadni! Kedves vagy, kedves, de tudod, még akkor, amikor a robbanás...
- ILA Honnan tudod, hogy nekem mire van szükségem?
- AL Csak rád kell nézni.
- ILA Ha nem jössz, bemegyek egyedül.
- AL Menjek?
- ILA *(átöleli a derekát)* Na, gyere, öreg Al, aztán ha nem megyünk egymással semmire, visszajövünk. Nem kerül semmibe. Mint a szerelmesek...
- AL *(riadtan bámul az arcába, nem mozdul)* Azt mondod, lehetnénk mi még szerelmesek is?
- ILA Miből állna?
- AL Sokból, nagyon sokból, nagyon-nagyon sokból, Ila. El sem tudod képzelni, ilyen sokból.
- ILA Csak szajkózol, te palimadár Nagyon sokból, nagyon sokból. Mi az a nagyon sok?
- AL A szerelem finomsága, Ila, két ember finomsága egymás iránt. Amikor szeretik egymás illatát.

ILA Ha csak ennyi, mi soha nem leszünk szerelmesek. Te bűdös vagy...

AL *(tanácstalanul)* Csak azért, mert nem mosakszom...

ILA De a leheleted is bűdös, Al...

AL A fogaim miatt van. Merthogy rohadnak egy idő óta. Az meg, hogy rohadnak, félig a rossz táplálkozás, félig a sugárzás miatt van. Fogat is moshatnék... de kiforgatod, amit mondok. A szerelem finomság. Két ember nézi egymást, s mindegy, hogy ott áll mögöttük a halál...

ILA Jól mondod, Al. Ott áll a halál. A színház mellett laktam, béreltem egy kis szobát. Nem, ne gondold, hogy táncosnő voltam! Ó, nem. De kurva se, úgy éljen szegény anyám... aki ugyan meghalt... de hát meghalt mindenki... az emléke éljen úgy, no! De bejáratos voltam a színházba. Mindig kellett valamit dolgozni. Jegyet szedtem, beálltam a kórusba, tömegjelenetekben statisztáltam, Valami pénzecskét kerestem estéről estére. Amikor találkoztam a halállal, igen, vele. Egyszerűen mondom, mert akkor mindez természetes volt és borzalmas. Attól kezdve is minden természetes volt... és minden borzalmas... A halál hátul állt, szélről a közönség ráláthatott - nem jött ki a színre. Milyen volt? Mint te, vagy akárki más. Kék öltönyt viselt, fekete kalapot, fehér inget, finom nyakkendőt és sárga-fehér elegáns, fényes cipőt. Hát ilyen volt a halál. Nem túl elegáns, de nem is olyan hókuszpókuszos, ahogy elgondolod. Ja, vörös volt a szakálla, igen, jól emlékszem a bozontos, vörös szakállára. Engem nézett, megéreztem, hogy engem néz. Akárhová szaladtam, mert menekültem előle a színpadon, mindenhol szemben találtam vele magamat. Innen tudtam meg, hogy ő a halál. A többiek meg azt hitték, megbolondult ez a kis statisztá csaj, azért rohángál össze-vissza. Aztán, amikor elég közel voltam az oldalfalhoz, valaki kirántott. De nem úsztam meg. Megint ott láttam a följáró homályában ácsorogni, engem bámult. Benyitottam a közös öltözőbe, ott ült a széken, a holmijaim között turkált. Úgy, ahogy voltam, kirohantam az utcára, s az első elém kerülő férfit arra kértem, vigyen magával, rejtse el, mert üldöznek. Szegény feje. Hogy megrémült, ha láttad volna! Hazavitt - nem messze lakott -, megmutatta a szobámat, azután magamra hagyott. Alig feküdtem le, amikor az ablak felől huzatot éreztem, ő volt, ő megint, aki a színházban megüldözött. Nem ellenkeztem, amikor rám mászott, olyan volt, mintha álmodtam volna az egészet. Egy nagy, iszonyatosan fájdalmas álom. Kimeríthetetlen vágya volt, hajnalban, amikor a fáradtságtól elaludtam, még mindig rajtam ügyködött. Csak délután ébredtem fel. Befogadóm, a jó és tapintatos férfi a szobám ajtaja előtt hevert - holtan. Úgy látszik, nem tudtam elég fizetséget adni a halálnak, hogy megváltsam őt, az ő életét is... Néztam, és néztem őt sokáig. Nem sajnáltam, csak azt súgta valami, ezt az embert tudtam volna szeretni. Szeretni nagyon. Ezért mondtam azt neked, Al, hogy igazad van, mert a szerelem mögött ott áll a halál... Istenem, milyen romantikus is...

AL És hogyan halt meg, Ila?

ILA A férfi? Szíven lőtte a halál.

AL Seb volt? Úgy értem, folyt a vére, volt benne golyó?

ILA Persze, hogy folyt a vére. S ha szíven lőtte a halál, golyó is kellett legyen benne. Nem így gondolod?

AL Tévedtél az előbb, Ila, mi is lehetünk egymásba szerelmesek. Én érzem, hogy a halál itt áll a hátunk mögött.

ILA Nem, az csak a kalapos. Milyen kár, hogy Il nincs ébren. Ellátná a baját.

AL Majd én, majd én megmutatom. *(Hadonászik, ahogy Iltől látta.)* Megint itt vagy? Mi? Megint? Azt akarod, hogy beverjek egyet a pofádba? Mi? Azt akarod, hogy lerúgjam a töködet? Mi? Takarodj innen, mert szétverem azt a rohadt fejedet! Figyelj, Ila, most figyelj, most nagyon megütöm ezt a szemetet... *(Ütne, de a kalapos kitér az ökle elől, majd a gyomrába bokszol. Al elterül. A kalapos belerúg a fekvő alakba, azután gyorsan távozik.)*

ILA Csak nem esett bajod, Al? Csak nem esett bajod, az istenért! Vérzik a szád. Biztos kiverte az a rohadt kalapos a fogadat.

IL *(anélkül, hogy mozdulna)* Meg is érdemli, ha kiverte. Örüljön neki, hogy ennyivel megúsza, s a kalapos nem nyírta ki. Mit janiskodik itt ez a takony?

ILA Tehát ébren voltál? És nem segítettél a barátodnak...

IL Barátja a halálnak - akiről oly meghatóan szép történetet mondtál ennek az együgyűnek az előbb.

ILA Tehát hallgatóztál is...

IL Hallgatóztam, persze, hogy hallgatóztam. S meg kell mondjam neked, igen fontos volt számomra, amit hallottam. Utálsz, mert kihallgattalak benneteket. Na és? Mit jelent az, ha te utálsz engem? Semmit. Viszont, ha nem hallgatózom, soha nem tudtam volna meg, hogyan találkoztál... hogyan találkoztál... mindegy. A börtönben lettél homokos, nem? Így mondják a nőknél is? Van valami más neve, csak nem jön a számra.

AL Leszbikus. Úgy mondják, Il.

IL Te törődj a bevert pofáddal! Jobban teszed. Egyébként is, később még lesz elintéznivalónk. Szóval, azóta van, hogy csak lányok jöhetnek szóba nálad, gyönyörűségem. Igaz, Ila? Én ezt így gondolom. Tévednék?

ILA Bármit kértél, megtettem neked, nem mondhatod...

IL Megtettél te mindent nekem. De ezzel sem tudtál megteveszteni. Éreztem az undort a húsodban, amikor hozzád nyúltam.

ILA *(csöndesen, de határozottan válaszol)* Nem fogod többé érezni.

IL *(vigorog, élvezi a helyzetet)* Nem? Hát mit fogok érezni?

ILA Semmit sem fogsz érezni. Mert nem fogsz hozzám nyúlni többé.

IL Nem? Ugyan miért nem?

ILA Mert nem akarom.

IL Nem akarod. Nem akarod? És? Eddig sem számított az, hogy te mit akarsz. Például, percekben belül hozzád nyúlok, ha akarod, ha nem...

ILA Ne próbáld megtenni! Ketten vagyunk.

AL Kivel vagytok ketten? A kalapossal?

ILA Nem, Al, veled vagyunk ketten!

AL Velem? Velem te ketten? Hogyan lehetnénk mi ketten? Nem értem...

ILA Hiszen az előbb mindent megbeszéltünk... A szerelemről... a halálról... nem emlékszel?

AL Nem emlékszem. Ila, ne haragudj! Semmire sem emlékszem.

ILA *(rémülten)* Könyörgök, Al, ne hagyj magamra! Miért leszel egyszerre bárgyú, amikor ez az ördög a közeledben van? Miért? Vannak emlékeid! Rózára sem...

IL Kuss! Eddig elviseltem a locsogásodat. Menj be, vetközz le, és várj ott! Megyek nemsokára...

ILA Nem.

IL Nem? Nem. Érdekes. Milyen különös hangzású szó. Nem. Tudod, mi a bajom ezzel a szóval? Hogy használhatatlan, aranyom, ha a te szádból bújik elő. Érted? Nincs jelentése. Mit akarsz te tagadni, amikor magad is csak egy aprócska tagadás vagy? Na, ennyi elég. Al! Cipeld be önágyágát a hálósobánkba... Al... megsüketültél? Azt mondtam, vidd be ezt a ringyót a házba... Hé, Al, a kutyaúr-istenedet, neked beszélek... aha... értem. Szóval, mégiscsak ketten vagytok. Ketten - ellenem. *(Körbe-körbejárja őket.)*

AL Nem.

IL Mondtál valamit, Al?

AL Nem. Nem mondtam.

IL Ott tartottam, hogy ketten vagytok ellenem. Hát igen. A szövetség - ellenem. Ravasz és kegyetlen ez a kis szuka. Jól az ujja köré csavart. Remek. Mondhatom, remek. Hát jó. Jól van, barátom. Legyenek emlékeid! Legyenek, legyenek! Kezdj el emlékezni! Mindenre emlékezz! Parancsolom! *(Ordít.)* De mindenre kezdj emlékezni. Rajta! Az összeégett emberekre, állatokra, arra, hogy a szeretett Rózád hogyan porladt hamuvá, mintha homokból rakta volna valaki össze, de kifelejtette a kötőanyagot; a gyerekekre emlékezz, gyerünk, gyerünk; akik elolvadtak csakúgy, mint a kezükben a kavics, amellyel éppen játszogattak; a döglesztő bűzű állathullákra

emlékezz; meg a kutyákra, amelyek azért nem tudták szétmarcangolni a hullákat, mert az első harapástól kifordult az összes foguk az ínükből...

AL *(tétován, mintha részeg ember volna, aki akar, de nem tud uralkodni a mozgásán, Ilához megy)* Gyere be, Ila, gyere be!

ILA Tévedtem, Al, te is állat vagy. Nincs mentség!

AL Mindegy, Ila, mindegy. Menj be! Hallottad? Takarodj befelé! *(Egyre durvábban lökdösi.)* Hiába makacskodsz. Ugye, Il, hiába makacskodik? Siess, mutasd meg neki, mit tudunk! Mit tudunk mi ketten. Ne harapj, te kis cafat. Hallottad, hogy ne harapj? *(A hajába markol, húzza maga után a földön.)* Kitépjem, mi, kitépjem? Kitaposom a beledet... *(Sír.)* ... te rohadt...

IL Jól van, Al, köszönöm. Jól van, Gondoltam, hogy nem fog a trükkje sikerülni. Gondoltam. Jó barát vagy Al, megint. De figyelmeztetek, nincs több dobásod. Megértetted? Legközelebb már a te felpuffadt hulládat fogja magával vinni az angyal a mennyországba... Hacsak ki nem pusztultak azok is ott fenn, abban a rohadt égben...

AL *(bentről)* Készen van, Il, gyere, mert nagyon rugdalózik! Finom, illatos. Pont a legjobb. Olyan illata van, hogy az nem mindennapi. Siess már, nem hallod, hogy hívlak?

IL Megyek, megyek. *(Bemegy a házba.)*

AL *(kijön az ezüst dominóval)* Lám, lám, a hűség mindig elnyeri méltó jutalmát. *(A szájába veszi és rágja.)* Prima dominó. Kiváló anyag, Egyetlenegy van belőle a világon. Il a királylánytól kapta. Jó neki, mert nagy ember. Jó neki. Én hiába is akarnék egy ilyen dominót, úgysem találkozhatnék a királylánnyal. Meg, mit is mondhatnék neki? Napról napra kevesebb szóra emlékszem. Kihullanak belőlem a szavak. Már alig merek megszólalni, félek, hogy ha kimondom, örökre kieresztem a számból őket, legközelebb meg nem tudom majd felidézni egyiket sem. Mit mondjak a királykisasszonynak, ha valamiről kérdez? Hogy tudom a választ, csak nem ismerem már a szavakat, amelyekkel ki lehetne mondani a gondolataimat... *(Leül a földre.)* Bizony, barátocskám, egyre kevésbé vagy. Vagy már nem is vagy. Vagy te vagy az árnyék, nem ezek itt, körülötted. Ki tudja? Ez az Ila is, ezzel az ördöggel, vagy mivel... a halállal. Mit akart mondani ezzel a halállal? Majd behúzott a csőbe. Hű, de mérges volt Il! És igaza is van. Kis híján elárultam őt. Pedig... pedig... pedig, no! Mindegy. Jó ez nekem. Így a legjobb. Időnként ideadja a dominóját... *(A kalapos közeledik, megint nem látni az arcát.)* ... Itt vagy? Most el kéne intézzelek. Tudod mit? Hagylak futni. Menj a francba! De gyorsan, mert ha Il kijön, s itt talál téged, nem sok marad belőled. Na, menj már, s ne hálálkodj! Ám tudd, más nem engedett volna futni az én helyemben. Mész már? *(Hátrál a kalapos elöl.)* Hé, férsz már a bőrödbe? Il, Il, gyere gyorsan, megint itt van a kalapos! Gyere gyorsan, ki akar nyírni...

- IL *(futva közeledik a ház felől, kiugrik a nadrágjából, nagy, csíkos alsónadrágban kergeti a kalapost)* Te szemét! A barátomat mered bántani? Majd adok én neked! Most megtudhatod, ki vagyok én! *(Valahányszor a közelébe ér, belerúg vagy megüti. Egy idő után feltűnik, hogy a kalapos szinte nem is mozdul, Il viszont nagy köröket fut minden rúgás vagy ütés után.)*
- AL Úgy van. Most megtudod, kik vagyunk mi. Üssed, Il, üssed, hadd haljon meg itt helyben! Minek is éljen az ilyen szemét alak? Rúgd ki a fogát! Üsd le a veséjét! Majd én kiszúrom a szemét a piszoknak. Saját kezűleg szúrom ki. Várj, ne menekülj, te gyáva nyúl! Csak kerülj a kezem közé! *(A kalapos elsomfordál a két ugrabugráló férfi között.)*
- ILA *(a ház mellől figyel az eseményeket, szívből kacag)* Milyen mulatságosak voltatok! Régen nem nevettem ilyen jól. Még a könnyem is kicsordult.
- IL Te csak ne vigyorogj itt, Ila, hanem menj, és mosakodj meg! Bűzlesz megint.
- ILA Tőled bűzlök.
- IL Az mindegy. Köteles vagyok én szeretni a szagomat? A fajtámat? Egyáltalán? Köteles vagyok én szeretni valamit vagy valakit?
- AL Nem vagy köteles.
- IL *(ordít)* Nem kérdeztelek!
- AL De igen, Azt kérdezted, Il, köteles vagy-e szeretni...
- IL *(nem csillapodik)* Az nem kérdés volt...
- AL De bizony az kérdés volt...
- IL Ellenkezni mersz?
- AL Dehogy. Csak az *objektív valóság*...
- IL A pofám leszakad... Ha ezt a kedvemért méltóztatnád megismételni... aranyoskám...
- AL Nem merem.
- IL Az előbb sem kellett volna.
- AL Tévedtem, Il. Ne haragudj! Kérlek, ne nézz így rám! Túl messzire merészkedtem. Ne nézz így, kérlek...
- IL Hogy nézek?
- AL Sehogy.
- IL Akkor meg mi a fészkes fenét akarsz tőlem? Menj te is mosakodni Ilával, egyformák vagytok. Megéritek a pénzeteket, annyi szent.
- ILA Velem ne jöjjön. Nem akarom, hogy velem gyere. Hallod?
- AL Hallom. Utálsz, Ila? Nagyon utálsz?

ILA Nem tudom szavakkal leírni, mennyire. Egy marék lószart többre becsülök nálad, Al. S tudod miért? Mert azzal meg lehet tapasztani a házfalat. De te semmire sem vagy jó. Te csak bűzlesz alaktalanul, s ha valamihez hozzáérsz, az szétesik, leomlik, tönkremegy. Nem is létezel, Al, mert nincs tartásod semmiféle létezéshez...

IL Na jó, eleget moralizáltál, Ila, szedd a lábad mosakodni! Te meg, Al, gyere dominózni!

AL Nincs kedvem dominózni.

IL De nekem van.

AL Akkor dominózz egyedül, ha kedved tartja. *(Bemegy a házba.)*

IL Al, gyere vissza! Hallod, gyere vissza! Al, azonnal gyere vissza! *(Legyint.)* Különben, dögölj meg! Gyere Ila, dominózzunk!

ILA Nincs kedvem veled dominózni.

IL Ez nemérés, ez parancs!

ILA Mióta parancsolgatsz te nekem? Mióta?

IL Ne kezdjük előlről, Ila! Jössz dominózni, vagy nem? Megbánod, esküszöm, keservesen meglakolsz te is...

ILA Nem! *(Vállat von, és odébbáll.)*

IL Hát jó. Csak annyit mondok, megjárjátok ezt ti még mind a ketten. Mondhatom, nagyon megjárjátok! Meg ám, de csúfosan... Pfuj, ez az idióta állat megint összenyálazta a dominómat... *(Ordít.)* ... Állatok!

(A szín elsötétül.)

3. jelenet

Mindhárman a földön hevernek, hortyognak. Ila Al karjaiban alszik, olyanok, mint a szerelmesek. A kalapos érkezik, kezében nagy botot szorongat. Megáll Il fölött, de nem bántja. A zsebéből egy darab sötétre koszolódott kenyeret vesz elő, odadobja az alvó mellé. Iláékhoz megy, bámulja a felcsúszott ruha alól elővilágító szép combokat. Majd a nagy bottal Al feje fölé sújt kétszer - az ütést csak imitálja. Al felugrik, kicsavarja a kezéből a botot. A kalapos vinnyogva elsántikál. Al kíváncsian szemléli zsákmányát. Arca csodálkozó. Látszik, hogy csak most ébred.

- AL Micsoda remek bot! Egészen nagy kincs az ilyesmi a mai világban. Ki kéne próbálni! *(Váratlanul előreszökken, az elöl ülő nézők egyike felé sújt.)* Ezzel még ölni is lehet... *(Összerázkódik.)* Jaj, nekem nem kell! Gyorsan eldugom. Ide ni, az asztal alá. Még valami bajt okozhat... *(Ilát nézi.)* Hogy alszik, milyen édesen alszik. Milyen kár, hogy én nem tudok... milyen kár... akkor hogy szeretne engem ez az Ila... Jó lány, jó szíve van... meg jó nagy csöcsei... és hogyan tudnak ezek ketten mókázni Illel, istenem, amikor az a két egészséges test összecsap... Mit kereshetett itt megint a kalapos? És ha nem ébrednek fel? Megöl mindannyiunkat. *(Körülnéz.)* Megint ezek az árnyékok itt... honnan a francból kerülnek elő? Nem is értem. Lehet, hogy a semminek van árnyéka? *(Felébreszti Ilát. Gyöngéd, kicsit negédes.)* Nézd, mintha mások is lennének itt. Emberek, mindenféle népségek. Nők is, meg férfiak is. Nézd, Ila... édesem... nézzed csak!
- ILA *(eltolja magától, ásít)* Már te is kezdod? Eddig csak Il örülködött. Keltsd fel inkább őt, ha mered!
- AL Nem merem. Tudom, hogy nincs itt senki. Nem volt itt senki. A kalapos sem volt itt. Hidd el, hogy nem! Megesküszöm, ha kell.
- ILA Ezt most miért mondod? Hogy nem jött ide a kalapos...
- AL Csak úgy mondom. Mert itt lehetett volna a kalapos is. Mondjuk, hozott volna magával egy botot. Egy nagy botot. Aztán azt a nagy botot én elvettem volna tőle. Aztán azzal a nagy bottal, Ila, szóval, azzal a nagy bottal, amelyet a kalapostól vettem el, azzal a nagy bottal én agyonvernék valakit...
- ILA Részeg vagy, Al? Mitől? Vagy csak nem tudtad kialudni magadat Miféle botról fecsegsz itt összevissza?
- IL *(fektében)* Hagyjátok már abba! Van, aki aludni is szeret, nem hajnalok hajnalán árnyékokról és botokról fecsegni. Nincs itt senki, és punktum! Megértettétek? *(A közönség felé legyint.)* Nincs itt senki...
- AL Nem hajnal van, Il, hanem alkonyat. Tudhatnád...
- IL Ezt meg honnan veszed?
- AL Most néztem a napórát.

IL És mennyit mutat?

AL Huszonöt órát. *(Elalszanak a nézőtéri fények.)*

ILA Hiszen mindig huszonöt...

IL Fogd be a pofádat, Ila! Az időhöz te nem érthetsz. Az idő nagy dolog, barátaim, nagyobb az életnél, a halálnál is nagyobb. Az időnél egyetlen dolog lehet hatalmasabb: az időtlenség. Mert az körülveszi az időt, kívül van rajta tehát, és nem benne helyezkedik el. Érthető ez?

ILA Én nem értem.

AL Én sem értem. Nem értek semmit. *(Mosolyog.)*

IL Akkor tökéletes a képletem. Ha ti nem értitek, akkor tökéletes. Akkor már filozófiai szinten fogalmaztam. Ti parasztok vagytok.

AL Mi az időben vagyunk, ezek szerint?

IL Nem.

ILA *(rémülten)* Az időtlenségben tehát...

IL Nem.

AL Nem vagyunk tehát sehol?

IL Erről van szó! Sehol, barátocskám, sehol sem vagyunk. Ha ezt megértitek, mindent megértettetek. Azután nem kell apróbb megértésekkel, részletkérdésekkel bajlódnotok.

ILA Én ezt unom. Meg, semmit sem értek. Nem is akarom megérteni. Egy biztos. Akár hajnal van, akár alkonyat, idő vagy időtlenség, itt már soha nem megy le a Nap. Mi értelme van akkor, hogy hajnalról meg éjszakáról fecsegték? Ha a nap nem mozdul, persze, hogy mindig huszonöt órát mutat a napóra...

IL Te nem tudod, miket beszélsz!

AL Nem tudja. Csak beszél. Ne haragudj rá, Il, nem tudja.

IL Ne véd! Ne véd!

AL Védem. Vedd tudomásul, hogy védem! Védem, mert olyan kis szerencsétlen...

IL *(röhög)* Pont ez a szajha a kis szeretetre méltó... hogy is mondtad... szerencsétlen... Ila, szólj már te is...!

ILA *(zavart, haragszik Alra)* Az anyád a szerencsétlen, te hülye faszi.

AL *(mintha nem hallaná, rendületlenül folytatja)* Igen, Ila szerencsétlen. Egy ilyen jó nőnek szebb sorsot szánt volna másutt a természet.

IL Ha szebb sorsot szánt, miért nem adta meg neki?

AL Mert mi időközben megöltük a természetet, Il. A robbanással...

- IL *(rémülten, de egyúttal fenyegetően)* Lehet, hogy te megölted, de nekem semmi közöm ehhez! S mi van akkor, ha - ahogy te mondtad az előbb - megöltük a természetet?
- AL Semmi sincs, te is tudod. Semmi. Idő sincs. Nincs időnk, Ila, Il, ezért igaz, hogy mi nem vagyunk sehol. Hiszen ahhoz, hogy valami legyen, időt kell kapnia a létezéséhez.
- IL Történt veled valami, Al, amíg aludtunk! Annyira más lettél hirtelen, olyan más. Mi történt?
- AL Semmi. Aludtam én is. Mi történhetett volna? Velünk történni sem történhetik már semmi. Én csak tudom...
- ILA *(titokzatosan)* Tévedtek. Velem történt valami...
- IL Te hallgass! Te nem érthetsz ehhez. Menj, keress magadnak valamit a romok között. Ruhát vagy ékszer - amire szükséged van. Mehetsz. Csak élelmiszert ne vegyél el... *(Észreveszi a kenyérdarabot, melyet a kalapos hagyott itt.)* Ez meg micsoda? Járt itt valaki? *(Teljes nézőtéri világítás; Il megvadulva rohangál fel-alá a nézők között.)* Azt kérdeztem, járt itt valaki?! Biztosan nem ti hoztátok a kenyeret? *(Szaglászik.)* Nem érzek semmilyen idegen-szagot. De megkeresem, ha addig élek is, és megölöm! Megölöm, értitek, megölöm, megölöm! *(A kenyeret nagy erővel a tőle legtávolabbi falhoz vágja. Elmegy a nézőtéri fény.)*
- AL A kenyér Isten teste... ne dobáld!
- IL Elhallgass! Különben hamarosan feljuttatlak az istenedhez. *(Le-csöndesedve.)* Különben tudnotok kell, hogy a kenyér egy idő óta a halál teste. Tudjátok, mióta... Nem? Benne osztódik szét a halál. Na, keresd meg, törj belőle egy darabot, zabáld meg! Azután pucolás innen, megértetted? Nem fogom hónapokig szagolni a rohadó hullád bűzét...
- ILA *(unottan)* Tényleg elmehetek guberálni?
- IL Mondtam, hogy ne ezt a szót használd! Elmész vásárolni. Vagy átvenni a megrendelt árut. Adj magadra, Ila, nagyon kérek! *(A nő elviharzik.)* Ezt stílusra tanítani...
- AL Il...
- IL Tessék!
- AL Most haragszol rám?
- IL Fenét! Csak csodálkozom rajtad. Nem, egyáltalán nem haragszom. Miért is haragudnék. Badarságokat beszélsz, s ezt a bugyuta nőt is ellenem bujtogatod. Meglátod, az lesz a vége, hogy elkergetem. El én, annyi szent.
- AL Ne...
- IL Miért ne tehetném?
- AL Mert akkor meghal, Il.

IL Mi is meghalunk, Al, meghalunk nemsokára, tudod jól. Nem mindegy neki, hogy mikor?

AL Nem mindegy. Neki túl kellene élnie bennünket. Olyan fiatal...

IL Lehet. Nem tudom. Hamarosan mindenünk elfogy.

AL Félsz a haláltól, Il?

IL Nem félek. És te, te félsz?

AL Különöset álmodtam, Il. Ha akarod, elmesélem neked. Akarod? Jó? Elmesélem! Jól figyelj, különös mese lesz. Egy nagy folyónál játszódik az én álmom. A folyó partján óriási betonépítmény áll, körben szögesdrótok, őrtornyokkal. Nem tudom, nem emlékszem jól, hogyan kerültem én oda. Egy ember járkált lámpással a parton. John Bergstonnak hívták, mint később megtudtam. Nagydarab, vörös szakállas ember volt, nehéz léptekkel járkált a parton. - Hé, ember, miért világítasz nappal, elment az eszed? - kérdeztem tőle. Nem fordult felém, még csak rám se nézett, úgy válaszolt: - Mert a nagy fényesség után nagy sötétség jő el a világra! - Nem értettem, de nem is nagyon akartam érteni. Otthagytam a lámpásával együtt. A vízen egy csónak közeledett, benne ültél te, Ilával. Ila fején fehér szalmakalap volt, rajta csíkos matróztrikó. Szépek voltatok ott, együtt. Partra segítettél Ilát, elegáns mozdulattal. Én odafutottam hozzátok, hogy üdvözljelek benneteket, de amint hozzátok értem, a torkomba fagyott a szó. Mindkettőtöknek vérzett az orra. Lassan, de megállíthatatlanul szivárgott a vér az orrotokból. Kifejezéstelen volt a tekintetetek; mintha két báb érkezett volna helyettetek a csónakkal. De milyen különös! A mozgásotok puha volt és összehangolt. Finom és bántóan harmonikus. Futottam, futottam onnan, amikor nagy fényességet láttam a betonépület felől, olyan fényesség támadt, hogy egyszeriben átlátszóvá lettek a fák, átláttam a tulajdon csontjaimon. Azután pedig sötét lett, elsötétült a föld, elsötétült az ég, és a lángok, azok is feketék voltak. Iszonyatos fekete lángokkal égett a betonépület. Rohantam, ahogy csak a lábam bírta, amíg haza nem értem. Róza az asztalnál ült, kezében a krumplivágó késsel. Odamentem hozzá, a vállára tettem a kezemet. Úgy omlott szét az érintésemtől, mintha hamuból lett volna... vagy porból. Kirohantam a házból. A parton apró, imbolygó lángot láttam. John Bergston volt az, őrzöngve rohángált fel-alá a lámpásával. Egy kalapos férfi követte, akinek nem láttam az arcát. Azt hiszem, a halál volt az, Il. Csakugyan a halál lehetett az...

IL Különös álmaid vannak.

AL Lehet, hogy nem álom volt?

IL Ha nem álom, akkor mi?

AL Emlék, Il. Talán emlékeztem...

- IL Verd ki a fejedből ezt az egész emlékezet-históriát! Megértetted? A magad érdekében. Én Ilával soha nem csónakáztam. Sehol. És a matróztrikót sem szerettem soha. Megértetted? Mikor fog már végre benőni a fejed lágya?
- AL De az a nagy épület... meg az az irtózatossá váló fényesség... *(A lábai fokozatosan megrogyannak, az utolsó szavaknál előre bukik.)* Meg a fekete lángok... meg Róza, aki hamuvá esett szét...
- IL Hagyd abba, Al! Hallod? A kalapos közeledik. Gyere, most kinyírjuk. *(A kalapos becsoszog a színre. Az arcát most sem látjuk. Il ráveti magát, a földre dönti, majd két kézzel megragadja a torkát. A kalapos nem sokáig vergődik. Il leszáll róla, egyik lábával a mellére lép, ordít.)*
- AL *(az eseményektől bénultan)* Megölted. Tényleg megölted! Te tényleg... Az ég szerelmére, miért kellett őt...? Azt sem tudtuk, kicsoda. Azt sem tudtuk... Kit bántott a szerencsétlen? Lehet, hogy magányos öreg...
- IL Ne nyafogj! Te is tudod, előbb-utóbb ő nyírt volna ki bennünket. Mocskos, szemét alak volt. Amúgy sem sok kellett már neki, alig volt benne élet. Kinyírtam. Na és? Ki vonhat felelősségre érte? Inkább gyere, segíts kikutatni a zsebeit, mi van nála. *(Kutatják. Al megmerevedik egy pillanatra, majd hirtelen valamit a zsebébe dug. A mozdulat nem kerül el Il figyelmét.)* Hé, nem erről volt szó, barátoskám! Vedd csak elő, amit elraktál!
- AL Semmit sem tettem el. Biztos lehetsz benne, semmit. Rosszul láttál, amikor...
- IL Nem láttam rosszul. A szemem még jó. Mondhatnám, az is tökéletes, még mindig. Elhiheted nekem. Na, ide vele!
- AL Nem adom. Jobb neked is, ha nem...
- IL Te az én fejemmel ne gondolkodj! Ideadod, vagy elvegyem...
- AL Legfeljebb - megmutatom.
- IL Mit értesz azon, hogy legfeljebb?
- AL Legfeljebb? Hát azt, hogy legfeljebb. Éppen annyit. Sem egy leggel kevesebbet, sem egy feljebbel többet.
- IL Roppant szellemes vagy. Gratulálok, gyermekem... *(Sötétén.)* De adjad, villámgyorsan add, amit ennek a trógernak a zsebéből ki-loptál!
- AL Nem loptam. Most már az enyém. Nekem is van. Mostantól nekem is van.
- IL Mid van neked is? Mutasd!
- AL *(a markában szorongatja)* Találd ki! Ha kitalálsz, megmutatom.

- IL Nincs kedvem kitalálni. Velem te ne játssz! Megértetted? *(Al el akarja tenni.)* Várj! Élelmiszer? Nem. Tárgy? Tárgy. Helyes. Kicsi? Hát persze, hogy kicsi, hiszen elfér a zsebedben. Sőt, a kezervedben is. Apropos: ha kitalálom, ezt a dögöt is te takarítod el a környékről. Oké? Na, tovább...
- AL Nem kell kitalálnod. Mostantól nekem is van ezüst dominóm. Itt, a markomban, pontosan itt van.
- IL *(bénultan)* Tréfálsz, nem? Az lehetetlen, hogy... az lehetetlen... mutasd!
- AL *(felé nyújtja a dominót nyitott tenyerén. Il azonnal ki akarja kapni a kezéből, de Al időben elrántja előle.)* Hazudtál, Il, hazudtál, amikor azt állítottad, hogy a királylánytól kaptad.
- IL De, de. Lehet, hogy a kalapos álkirály volt...
- AL Fogd be a pofádat, Il, kérlek szépen!
- IL Meg vagyok döbbenve rajtad...
- AL Ez még nem minden. A dominó nem ezüsből van. Most már ezt is tudom. Vacak alumínium a tiéd - is. Bóvli.
- IL Te gané! Eddig is tudtad, csak eddig olyan jó volt, hogy az öreg Il kitalálta a dominót, kitalálta a királylányt... eljátszotta a zseniális öreg Ilt.
- AL Kitalálta a „zseniális öreg Ilt”. Nem? Kitalálta maga helyett.
- IL Ezt hogy érted?
- AL Ahogy mondom. Te nem Il vagy.
- IL Hát akkor ki vagyok? Na, mondjad bátran!
- ILA *(nevetgélve érkezik, nem tudják befejezni a dialógust. Mindketten megkönnyebbülnek.)* Nézzétek ezt a szoknyát! Nézzétek meg jól! Hát nem szép? Nem csodálatos? Szinte teljesen új. Találtam hozzá bugyit is, zöldet, felirattal. *(Mutatja.)* Na, mit szóltok hozzá? Mi van veletek? Csak nem veszekedtetek? *(Csak most veszi észre az asztal mögött fekvő kalapost.)* Úristen, ez mit csinál itt? Csak nem? Tényleg? S melyikötök? Il? Gondóhattam vóna. Muszáj volt? Szegény pára. Tán nem is volt olyan rossz ember.
- AL Ne fecsegy annyit Ila! Hallod? Hagyd abba a süket dumádat!
- ILA Mi baj van, Al, csak nem ment az agyadra...
- AL Semmi sem ment az agyamra. Egyszerűen csak untatsz. Olyan bárgyú néha a pofád. Különösen akkor, amikor hullavetköztetések után örülsz a gönceidnek... Az ember gyomra felfordul tőled.
- ILA Il, te mit szólsz ehhez?
- IL Semmit sem szólok, Ila, Igaza van.

ILA Noked engem kell védened, Il! Nagyon kell védened engem!

IL Nem Alnak? Összetévesztesz bennünket, galambom.

ILA Noked, noked. Jól hallottad.

AL Ő nem tud megvédeni többé, Ila. Én vagyok az erősebb... mától.

ILA Nem számít. Engem neki kell megvédenie. Ő a gyermekem apja! *(A két férfi egyszerre ugrik fel, majd zavartan egymásra néznek.)*

AL Nektek volt tehát régebből gyereketek... erről eddig soha egy szót...

IL Hülyéskedsz, Ila! Honnan lehet nekünk gyerekünk?

ILA *(anyai méltósággal)* Onnan, hogy csináltál nekem egyet.

IL *(Ő - Allal ellentétben - még mindig nem érti)* Mikor csináltam volna... én... noked... gyereket? Pont noked.

ILA *(szinte nekimegy)* Pont elégszer izéltél még, amikor ezzel a másik banditával megerőszakoltatok...

IL Úgy... *(Nem tud mit mondani.)* Csak nem akkor?

AL Menj be a házba, Ila! Hallottad? Menj be a házba!

ILA *(tanácstalanul)* Il?

IL *(kelletlenül)* Menj!

ILA Csak nem fogtok még így is... ennyire gonoszok még ti sem lehettek... ennyire állatok...

AL Menj be, Ila, ne félj! Senki nem fog megerőszakolni többé veled. Rendben? Soha többé senki.

ILA Rendben van, Al. Megbízom benned. Bemegyek.

IL *(félénken)* Jól vagy, Ila? Várj! Nézz rám egy pillanatra! Tudod, Ila, én örülök annak, hogy te, szóval, hogy te úgy maradtál tőlem. Gyönyörű gyerek lesz, Ila, gyönyörű, olyan szép, mint te. Al lesz a keresztapja. Igaz, Al, te leszel a keresztapja?

AL Hát persze. Más nem lehet, hiszen megfojtottad az előbb a kalapost. Ő még lehetett volna, bár nem hiszem, hogy úgy megbízgatok volna benne, mint bennem.

IL Jól beszélsz, öreg Al. Hát persze, hogy a kalaposban nem bízunk volna meg. El tudsz képzelni a gyerekünknek egy ilyen keresztapát? Jól kinézünk!

AL Ila, azt mondtam az előbb, hogy menj be a házba.

ILA Nem értem, hogy minek. Hiszen mindent megbeszéltünk. Most már mindent, nem? Jó barátok vagyunk, összeköt bennünket a sorsunk, a keresztkomaság, a gyerek...

- AL Igaz, igaz. Azért, csak menj be! Most - utoljára. Oké? Na, eredj Ila, eredj!
- ILA Hát jó, bemegyek. Csak nem értem... Vedd tudomásul, hogy nem értem! De megyek. Rendben van. Megyek. Megyek már. Megyek. *(Bemegy a házba.)*
- IL Miért küldted be?
- AL Beszélgessünk kicsit, Il! Beszélgessünk, komolyan, felnőttként, csak beszélgessünk! Érted, mit mondok? Meg kéne beszélnünk a dolgainkat. Nem gondolod?
- IL Milyen dolgainkat? Csak nem a keresztelőt? Azt kéne megbeszélnünk? Ne csacsiskodj, Al, az még korai.
- AL Valóban korai. Meglehetősen. Nem különös ez, Il, hogy egyszer csak egy gyermek... itt, közöttünk...
- IL Miért? Mindent meg lehet szokni. Ezt is.
- AL Különös gyermekecske lesz, nem? Különös, különös gyermekecske... módfelett különös csecsemőcske...
- IL Hogy érted azt, hogy módfelett különös?
- AL *(nevetgélve)* Ó, igazán semmiség. Nem lesz neki kezecskéje, vagy lábacskája, vagy egyik se lesz neki. Lyukacska lesz az orra helyén, esetleg két feje lesz, esetleg, vagy hiányozni fognak az ivarszervei, esetleg a gyomrocskája, esetleg...
- IL *(befogja a fülét, ordít)* Elég! Csukd be azt a rohadt pofádat! Miért lenne nyomorék az a gyerek? Na? Miért lenne nyomorék? Miért, miért...
- AL *(megragadja a vállát, rázza)* Mert fertőzött volt az ondód, fiacskám, amit Ilába fröcsköltél. Mert nem csak a kenyérben osztódott szét a halál, hanem bennünk is. Bennem úgy... hiszen tudod, gúnyoltál is eleget érte *(Legyint.)*... Benned meg úgy, hogy... ej, érted te ezt, jobban, mint én.
- IL Nem értem. Ha megértenélek, akkor nem lenne értelme annak, hogy eddig is élünk. Semmi értelme nem lenne.
- AL Dehogynem. Dominóztunk. Nem? Jókat dominóztunk... eddig.
- IL Igaz. Jókat dominóztunk. Most meg, hogy neked is van ezüst dominód, most minden más. Még jobbakat tudnánk dominózni, a fenébe is! De Ila...
- AL Mit jelent az, hogy - de Ila?
- IL Hát, Ilával mi lesz? Úgysem fog beleegyezni.
- AL Bele fog egyezni. Bele kell egyeznie. Tegyük fel, hogy megszületik, és mindene megvan. Mi lesz vele? Egyedül...
- IL Itt leszünk neki mi.

- AL Itt leszünk. Egy ideig. Azután megdöglünk. És nem leszünk itt neki. Egyedül lesz, mint ez a kisujjam, ni! Kérdés, lesz-e mit zabálnia. Lesz-e kit megdugnia, vagy ha lány lenne a szerencsétlen, lesz-e kivel megkeféltetnie magát? Mi a francot akarsz itt álmodozni? Mi a francot? Mi kell? Nem kell! Értetted? Nem kell!
- IL De Ila...
- AL Nem kell Ila sem. Nem kell! Csak összezavar bennünket a ringyója. Nem kell! Nem kell!
- IL Jó, de akkor mi történjék vele... velünk?
- AL Bízd rám a dolgot! Tudod jól, öreg Il, hogy rám mindenben számíthatsz. Mindenben. Ezt is megoldom helyetted, mindjárt megoldom, ne félj semmitől! Utána nem lesz több gondunk. Többet mondok. Egyáltalán nem lesz gondunk... a halálunkig. Dominózatunk majd itt, eldominóztatunk, kettesben...
- IL Kettesben? Miért kettesben?
- AL Mert kettesben leszünk, Il, mint régen. Kettesben megint.
- IL És ő? *(Fejével a ház felé int.)*
- AL Hiszen mondtam, ezt bízd rám. Jó? Ne csinálj magadnak problémát ebből. Megoldja a jó Al. *(Az asztal alól előszedi a nagy botot. Amikor meglátja, mire készül, Il utána ugrik. Meg akarja fogni a kezét.)* Hé, vigyázz, Il, megüthetlek! Szörnyen megüthetlek, véletlenül megütlek, ezzel a bottal. Belehalhatsz, Il, egy véletlen megütésbe. Vigyázz, Il, ne gyere közelebb, én a te helyedben megállnék ott, ahol vagy. Ne gyere, ne gyere közelebb! Nem jó ilyenkor, ha idejössz, nálam van ez a nagy bot... Értesz, Il? Értesz végre? Megértettél? Szállj ki most a buliból! Ebből szállj ki! Nesze, itt van a másik ezüst dominó. Van most már két ezüst dominód. Nesze, játssz mindkettővel! Nem bánom, ha a szádba veszed, vedd, nem törődöm vele. Csinálj, amit akarsz! Csak ne gyere ide! S ne gyere utánam a házba! Megértettél? Nem lenne jó, ha idejönnél. *(Hátrál a ház felé, Il téován követi.)*
- IL Al, várj! Mondani akarok valamit. Ne hidd, hogy... szóval, hidd el, hogy én... várj, Al, várj még! Tudd, hogy ez az utolsó lehetőségünk...
- AL Nincs nekünk utolsó lehetőségünk. Ne romantikázz! És ne sajnálkozz! Te mondtad: nincs időnk, tehát mindegy, mikor halunk meg. Nem igaz? Mindegy, mikor döglünk meg. Neked is, nekem is. Neki pedig főként. Na, ne húzd az időt! Eredj innen! Nem bírom látni a majrás pofádat. Menj, játssz a dominóiddal! *(Behátrál a házba.)*
- IL *(a dominókkal játszik)* Ezüst. Két ezüst dominó. Alé az egyik, a másik az enyém. Nagyon szép dominók. Most mind a ketten rághatjuk a magunkét, nem kell a másik után rágni. *(Bentről Ila sikoltozása, botzuhogás hallatszik; tompa puffanások.)* Jó, hogy nem kell egymás után rágnunk. Esküszöm, hogy nem vagyok

finnyás, de Al rothadó szája után az a nyúlós, véres nyál... hiába töröltem le rendesen! Mindig az az érzésem volt, mintha egy folt ott maradt volna. Egy kicsi színes folt. De abban a kicsi foltban az egész romlás benne koncentrálódott. A bűzt is folyton éreztem. Szörnyű bűzösek lehetünk. *(Bent megszűnnek a zajok.)* Iszonytatóan bűzösek vagyunk. Iszonytatóan bűzösen élünk. Ah, ez a csönd, ez a régi, áldott csönd. Ilyenkor a szentlélek megüli a tájat. Szinte látni az angyalok ezüst szárnyát. Nem? Ahogy suhognak az angyalok, a drága kis ezüst angyalok...

- AL *(verejtékezve jön ki a házból)* Felraktad?
- IL Mit? Mit raktam fel?
- AL A dominókat, agyalágyult.
- IL Felrakom, rögtön felrakom. Játsszunk?
- AL Miért ne játszanánk? Ki mondja meg azt nekünk, hogy játsszunk, vagy ne játsszunk?
- IL Senki, Al.
- AL Na látod! Egyébként, még aludhatnánk is.
- IL Jó gondolat. Aludhatnánk is.
- AL De ne aludjunk! Majd alszunk máskor. Mindegy, mikor alszunk, nem?
- IL Tökéletesen mindegy.
- AL Rakd föl hamar!
- IL Rakom, Al, máris rakom. Az ezüst dominókat is közéjük tegyem?
- AL Nem. Azokkal külön fogunk játszani.
- IL Hogyan képzeled, Al?
- AL Még nem tudom. Kitalálok.
- IL Jó, Al, találd ki!
- AL Kitalálok.
- IL Jó, Al...
- AL Ezt már mondtad!
- IL Al... *(Fejével a ház felé int.)*
- AL *(nem néz fel)* Mi van?
- IL Al... *(Újra a ház felé int.)*
- AL *(felnéz, az arca kifejezéstelen)* Mi van?
- IL Al... *(A ház felé mutat, de most a kezével.)*
- AL *(feláll, fenyegetően járja körül Ilt)* Mi van?
- IL Al... Megnézem, hány óra van. *(A krétakörbe áll. Nézi az árnyékát.)*

AL Na?

IL Huszonöt óra van, Al.

AL Az a legszebb idő. Fújjuk ki az orrunkat! *(Kifújják.)* Fűzzük ki a cipőnket! *(Kifűzik.)* Kiáltunk egy jó nagyot! *(Artikulátlanul üvöltenek, nem tudni, jajgatnak, sírnak, vagy mi van velük. Il ocsúdik előbb. Felnéz.)*

IL Nem jön?

AL Nem jön. Nem...

(Némán dominózni kezdenek, s dominóznak szomorúan, míg az utolsó néző is el nem hagyja a színházat...)